

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 65 0 Ps 661910 24 Pž 2
Sarajevo, 07.06.2024. godine

Kantonalni sud u Sarajevu u vijeću sastavljenom od sudije Nasihe Feto, kao predsjednika vijeća, sudija Anabele Bogdan Krstović i Elme Zorabdić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja 1. TMD GROUP d.o.o. G., ul. S., G., koga zastupa punomoćnik Enes Džafić, advokat iz Sarajeva i 2. UNIS-Tvornica valjčanih ležajeva-UTL d.o.o. V., ul. I., V., koga zastupa punomoćnik Jasmir Muratović, advokat iz Sarajeva, protiv tuženog UNIS-Udružena metalna industrija d.d. Sarajevo, ul. E. Š. br., S., koga zastupa punomoćnik Džemo Hadžiomerađić, advokat iz Sarajeva, radi duga, vrijednost spora 112.463,88 KM, nakon održane rasprave dana 05.06.2024. godine rješavajući o žalbi drugotužitelja protiv presude Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Ps 661910 17 Ps od 05.02.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 07.06.2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se djelimično usvaja, prvostepena presuda u odnosu na drugotužitelja se preinačava tako da glasi:

I Tuženi se obavezuje isplatiti drugotužitelju iznos od 85.001,50 KM sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od 22.09.2012. godine pa sve do isplate, te da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.462,32 KM, a sve u roku od 30 dana.

II U preostalom dijelu tužbenog zahtjeva za iznos 52.979,00 KM sa zakonskim zateznim kamatom počev od 22.09.2012. godine pa sve do isplate drugotužitelj se odbija.

III Zahtjev tuženog za naknadu troškova povodom odgovora na žalbu, odbija se kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom stavom prvim izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi: „Tuženi se obavezuje isplatiti tužiteljima iznos od 137.950,51 KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od 22.09.2012. godine pa sve do isplate, te da im naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 30 dana.“

Stavom drugim izreke obavezani su tužitelji da tuženom naknade troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 4.381,89 KM u roku od 30 dana.

Protiv navedene presude tužitelji su blagovremeno izjavili žalbu iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom člana 208. ZPP-a sa prijedlogom da se ista usvoji, pobijana presuda preinači na način da se u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu troškova postupka na način da se obaveže tuženi da tužiteljima nadoknadi troškove prvostepenog postupka prema troškovniku predatom na glavnoj raspravi uz troškove sačinjavanja ove žalbe sa taksom prema troškovniku iskazanom u žalbi.

U odgovoru na žalbu tuženi navodi da su žalbe tužitelja neosnovane, te da se u konkretnom slučaju radi o regresnoj tužbi, a da tužitelji traže da im se isplati regresno nešto što uopće nisu platili, tj. tužitelj traži naplatu tuđeg potraživanja, a to su potraživanja radnika, te predlaže da se žalba tužitelja odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi, te prilaže troškovnik za sastav žalbe u iznosu od 960,00 KM sa pripadajućim PDV-om.

Odlučujući o žalbi tužitelja ovaj sud je presudom broj 65 0 Ps 661910 21 Pž od 17.05.2023. godine odbio žalbe prvotužitelja i drugotužitelja kao neosnovane i u cijelosti potvrdio prvostepenu odluku.

Presudom Vrhovnog suda Federacije BiH broj 65 0 Ps 661910 23 Rev od 18.01.2024. godine revizija prvotužitelja TMD Group d.o.o. G. je odbijena, a revizija drugotužitelja Unis-Tvornica valjčanih ležajeva-UTL d.o.o. V. uvažena, drugostepena presuda ukinuta i predmet u odnosu na odluku o tužbenom zahtjevu drugotužitelja vraćen drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku odlučujući po žalbi drugotužitelja, ovaj sud je nakon održane rasprave pred drugostepenim sudom pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda drugotužitelja kao i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), te je donio odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba drugotužitelja je djelimično neosnovana.

Iz činjeničnog utvrđenja koje je prethodilo donošenju pobijane presude u odnosu na drugotužitelja proizilazi :

-da je Ugovor o kupoprodaji udjela i opreme UNIS d.o.o. Sarajevo broj 013-... od 08.07.2013. godine (u daljem tekstu: Ugovor), zaključen između tuženog kao prodavca i prvotužitelja kao jednog od kupaca,

-da je predmet kupoprodaje, oprema za proizvodnju dijelova za ležajeve koja je vlasništvo tuženog kao i jedan udio tuženog u društvu UNIS tvornica valjčanih ležajeva UTL d.o.o. V.,

-da su članom 6.10.3. Ugovora, ugovorne strane dogovorile, da je istim poznato da su uposlenici društva pokrenuli spor kod Općinskog suda u Sarajevu, radi isplate navodno neisplaćenih razlika u plaćama za prethodne periode, te da po tužbama postoji donesena presuda zbog propuštanja, da imajući u vidu da su ove obaveze sporne i neizvjesne, kako po osnovu, tako i po visini, kao i činjenicu da se prodavac pojavljuje kao umješać u tom sporu, vrijednost eventualne obaveze koja proizađe iz ovog spora prodavac će u roku od 30 dana od dana pravomoćnosti presude, uplatiti

¹ Službene novine Federacije BiH 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15.

društvu (drugotužitelju) radi namirenja iste i u tom smislu kupci će obezbijediti punu saradnju društva, na prikupljanju potrebne dokumentacije i drugog dokaznog materijala u vođenju spora i regulisanju obaveza,

-da iz presude zbog propuštanja Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 269875 12 Rs od 21.08.2012. godine (u daljem tekstu: presuda od 21.08.2012.godine) koja je pravomoćna sa danom 21.08.2012. godine, proizilazi da je drugotužitelj kao tuženi u toj pravnoj stvari obavezan da tužiteljima O. N., K. M., A. E., B. Dž. i O. M. isplati razlike plaće u iznosu od po 14.400,00 KM, razlike naknade za minuli rad u iznosu od po 1.080,00 KM, razlike naknade za ishranu u toku rada iznos od po 6.336,00 KM, razlike naknade za godišnji odmor za 2009., 2010. i 2011. godinu u iznosu od po 1.200,00 KM, sa sporednim potraživanjem počev od 22.06.2012. godine, kao dana podnošenja tužbe, i da tužiteljima uplati i obračuna razliku obaveznih doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje, a sve za period od 01.06.2009. do 31.05.2012. godine, te da im nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 720,00 KM,

-da iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Tukić Ismara, proizilazi da je prema pravosnažnoj presudi broj 65 0 Rs 269875 12 Rs od 21.08.2012. godine, drugotužitelj obavezan da isplati pojedinačno uposlenicima – tužiteljima iznos od po 28.176,00 KM, a što ukupno iznosi 140.880,00 KM. Tuženi je pojedinačno uposlenicima drugotužitelja i to N. O., M.K. i E.A. isplatio iznos od 3.705,39 KM. Razlika između dosuđenog iznosa po Presudi (140.880,00 KM) i uplaćenog 3.705,39 KM iznosi 137.950,51 KM. Na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 15.12.2020. godine, vještak je izjavio da su za dva uposlenika drugotužitelja (M. K. i E. A.) zaključene vansudske nagodba u kojim vansudskim nagodbama su navedeni iznosi za obračunate razlike plaća u periodu od 01.01.2012. godine do 31.12.2012. godine, da je tuženi platio tužiteljima iznos od 3.705,39 KM po Ugovoru od 08.07.2013. godine. Vještak je korigovao nalaz na način da umjesto što je naveo na strani 4., 5. i 6. iznos od 25.799,99 KM a odnosi se na obaveze po PIO-u za pet radnika da iznos treba da glasi 25.800,00 KM i da koriguje tabelu na strani 5. i 6. tako da umjesto što je navedeno 137.980,50 KM treba da stoji 137.980,51 KM,

Prvostepeni sud zaključuje:

-da je članom 262. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima propisano da je povjerilac u obaveznom odnosu ovlašten da od dužnika zahtijeva ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi, dok je članom 99. stav 1. navedenog zakona propisano da se ugovorne odredbe primjenjuju onako kako glase. Presuda zbog propuštanja broj 65 0 Rs 269875 12 Rs je donesena dana 21.08.2012.godine, pa proizilazi da je donesena prije zaključenja Ugovora o kupoprodaji udjela i opreme od 08.07.2013. godine, a tuženi se članom 6.10.3. Ugovora obavezao isplatiti vrijednost eventualne obaveze koja proizađe iz tog spora, a dokazano je da drugotužitelj uposlenicima nije isplatio iznos od 137.950,51 KM iz navedene presude (a isplatio je iznos od 3.075,39 KM), tako da isti nema pravo na osnovu navedenog člana tražiti isplatu iznosa koji traži tužbenim zahtjevom. Tuženi se prema zaključenom ugovoru obavezao isplatiti vrijednost eventualne obaveze koja je proizašla iz nekog spora, a nije se obavezao na plaćanje cjelokupnog iznosa a na koju isplatu cjelokupnog iznosa je drugotužitelj obavezan presudom zbog propuštanja od 21.08.2012. godine,

-da nije osnovan prigovor zastare potraživanja nije osnovan primjenom zastarnog roka od pet godina shodno članu 371.ZOO-a,

-da nije osnovan tužbeni zahtjev drugotužitelja koji traži isplatu potraživanja u iznosu od 137.950,51 KM. Naime prema članu 6.10.3. Ugovora proizilazi da su uposlenici drugotužitelja u odnosu na istog podnijeli tužbe u odnosu na koje tužbe su donesene određene presude zbog propuštanja. Prema navedenom članu ugovora ove obaveze su sporne i neizvjesne, kako po osnovu, tako i po visini, te da će tuženi vrijednost eventualne obaveze koja proizađe iz ovog spora u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude uplatiti drugotužitelju radi izmirenja iste. Iz Presude zbog propuštanja broj 65 0 Rs 269875 12 Rs od 21.08.2012. godine, utvrđeno je da je obaveze prema radnicima, koji su tužitelji u ovom postupku obavezan isplatiti drugotužitelj, koji je u tom postupku tuženi. Nadalje iz Nalaza vještaka finansijske struke da je tuženi iz ovog postupka uposlenicima drugotužitelja, a koji su obuhvaćeni presudom zbog propuštanja uplatio ukupan iznos od 3.705,39 KM i to N. O., M. K. i E. A.. Vještak finansijske struke je ostao kod nalaza i mišljenja, a koji je sud cijenio kao relevantan budući da urađen u skladu sa naukom i pravilima struke. Prema nalazu i mišljenju vještaka ukupne obaveze po presudi zbog propuštanja a koje uključuju plate, minuli rad, topli obrok, regres, obaveze na osnovu PIO-a, iznose 140.880,00 KM. Tužitelji u ovoj pravnoj stvari potražuju iznos od 137.950,51 KM a što predstavlja razliku između obaveza koje su proizašle prema predmetnoj presudi i izvršene isplate iznosa od 3.075,39 KM,

Na ovako utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je primjenom odredbe člana 99., 262. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima² (u daljem tekstu ZOO), a u vezi sa odredbom člana 6.10.3. Ugovora našao da tužitelji nisu provedenim dokazima dokazali osnovanost postavljenog tužbenog zahtjeva, primjenom pravila o teretu dokazivanja zbog čega je tužbeni zahtjev tužitelja ocijenjen kao neosnovan i kao u izreci je odlučeno na osnovu odredbi člana 123. u vezi sa članom 126. ZPP-a. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na osnovu člana 386., a u vezi sa članom 383. ZPP-a, sve u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata.³

Odlučujući o žalbi drugotužitelja ovaj sud je na osnovu odredbe iz člana 217. stav 2. ZPP-u zakazao raspravu pred drugostepenim sudom radi ponovnog izvođenja već izvedenih dokaza (saslušanje vještaka ekonomske struke na okolnosti koje je ukazao Vrhovni sud FBiH u odluci od 18.01.2024.godine), a radi pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja i pravilne primjene materijalnog prava i utvrdio sljedeće:

- da tuženi nije direktno zaposlenicima drugotužitelja isplaćivao potraživanja po presudi zbog propuštanja, nego drugotužitelju,

-da je nesporno da je drugotužitelj po presudi od 21.08.2012.godine isplatio radnicima iznos od 3.371,95 KM, te da je na glavnoj raspravi održanoj dana 15.12.2020. godine drugotužitelj uredio tužbeni zahtjev na način da je za potraživanje od 3.371,95 KM koje je izmireno umanjeno

² Službeni list SFRJ br. 29/78,39/85 i 57/89, Sl. list SR BiH br.2/92,13/93 i 13/94, Sl. novine F BiH 29/03

³ Službene novine FBiH 22/04 i 24/04

ukupno potraživanje, tako da je visinu novčanog potraživanja nakon provedenog vještačenja označio 137.980,51 KM,

-da su radnici E. A. dana 28.03.2014. godine i M. K. dana 17.03.2014. godine zaključili vansudske nagodbe i istim se odrekle daljih potraživanja po osnovu presude zbog propuštanja od 21.08.2012. godine,

- da je nesporno E. A. po vansudskoj nagodbi naplatila iznos od 1.760,70 KM, a M. K. iznos od 1.611,25 KM, a da zaposlenik N. O. nije zaključio vansudsku nagodbu, ali da mu je isplaćen iznos od 333,44 KM, što ukupno iznosi 3.371,95 KM,

- da se po presudi od 21.08.2012. godine E. A. vansudskom nagodbom odrekla iznosa od 26.415,03 KM, a M. K. iznosa od 26.564,75 KM što ukupno iznosi 52.979,00 KM,

- da iznos potraživanja zasnovanog na predmetnoj presudi koji nije obuhvaćen vansudskim nagodbama kad se uzme da je nesporno da po presudi od 21.08.2012. godine isplaćen iznos od 3.371,95 KM iznosi 85.001,50 KM. (137.980,51 KM - 52.979,00 KM)

Nakon okončane rasprave, a cijeneći navode žalbe i odgovora na žalbu, kao i rezultate raspravljanja pred vijećem ovog suda, sud je odlučio da je tužbeni zahtjev djelimično osnovan.

Razmotrivši pobijanu presudu i stanje spisa nakon ocjene provedenih dokaza ponovo izvedenih na raspravi održanoj dana 05.06.2024. godine pred drugostepenim sudom i to saslušanja vještaka ekonomske struke ovaj sud nalazi da su razjašnjenje sve okolnosti na koje je vještak trebao da odgovori, pa su otklonjene povrede odredaba parničnog postupka na koje je ukazao Vrhovni sud, tako da nema povreda postupka iz člana 209. i 210. ZPP-a.

Nije osnovan istaknuti prigovor zastare potraživanja od strane tuženog u toku postupka.

Članom 371. ZOO-a je predviđeno da potraživanja zastarijevaju za pet godina, ako zakonom nije određen neki drugi rok zastarjelosti. Članom 374. stav 1. istog Zakona je predviđeno da međusobna potraživanja pravnih osoba iz ugovora o prometu robe i usluga, te potraživanja naknade za izdatke učinjene u vezi s tim ugovorima zastarijevaju za tri godine.

U konkretnom slučaju se ne radi o potraživanjima nastalim po osnovu prometa roba i usluga, odnosno po osnovu ugovora u privredi, jer prema članu 25. ZOO ugovori u privredi jesu ugovori što ih preduzeće i druge pravne osobe koje obavljaju neku privrednu djelatnost, imaoci radnje i drugi pojedinci koji u obliku registriranog zanimanja obavljaju neku privrednu djelatnost, sklapaju među sobom u obavljanju djelatnosti, koje čine predmet njihova poslovanja ili su u vezi s tim djelatnostima, te se stoga ima primijeniti opći zastarni rok iz člana 371. ZOO. Kako je presuda zbog propuštanja pravomoćna sa danom 21.08.2012. godine, a tužba podnesena dana 08.07.2017. godine nije protekao zastarni roku iz člana 371. ZOO.

Međutim zaključci prvostepenog suda dati u obrazloženju odluke o tužbenom zahtjevu drugotužitelja su dovedeni u pitanje navodima žalbe.

Naime drugotuzitelj je svojim zaposlenicima isplatio po presudi zbog propuštanja broj: 65 0 Rs 269875 12 Rs od 21.08.2012. godine novčani iznos od 3.705,39 KM, te na raspravi pred drugostepenim sudom učinio nespornim da iako presuda zbog propuštanja za 2012. godinu obuhvata period od 01.01.2012. godine do 31.05.2012. godine, a zaključene vansudske nagodbe period od 01.01.2012 do 30.12.2012. godine, da se isplaćeni iznos od 3.705,39 KM smatra isplatom po presudi zbog propuštanja.

U smislu odredbi odjeljka 1. Ugovora o kupoprodaji udjela i opreme, društvo je Unis tvornica valjčanih ležajeva d.o.o. V.(UTL), pa kako njegova prava proizlaze iz Ugovora, to je drugotuzitelj shodno tom materijalno-pravnom odnosu, aktivno legitimisan.

Članom 6.10.3. Ugovora, na koji se drugotuzitelj poziva ugovoreno je da će tuženi kao prodavac uplatiti društvu (drugotuzitelj) vrijednost eventualne obaveze koja proizađe iz spora u kojem se tuženi pojavljuje kao umještač, radi izmirenja iste, pa kako je prema pojašnjenima značenja određenih termina u Ugovoru, prvotuzitelj to društvo, to je u smislu navedene odredbe aktivno legitimisan.

Članom 344. stav 1. ZOO je predviđeno da obaveza prestaje kada vjerovnik izjavi dužniku da neće tražiti njeno ispunjenje i dužnik se s tim saglasio, dok je stavom 2. istog člana Zakona predviđeno da za pravovaljanost sporazuma nije potrebno da bude sklopljen u formi u kojoj je zaključen posao iz kojeg je obaveza nastala.

Dakle osnovano žalitelj ukazuje da članom 6.10.3. Ugovora osim uslova pravomoćnosti presude od 21.08.2012. godine ne proizilazi uslov za izvršenje obaveze na način da je ugovoreno prethodno ispunjenje obaveze drugotuzitelja, pa je pogrešan zaključak prvostepenog suda da je prednji uslov ugovoren i da je tužbeni zahtjev neosnovan jer drugotuzitelj nije isplatio radnicima potraživanja po presudi od 21.08.2012. godine.

Daljim tumačenjem ugovorne odredbe člana 6.10.3. Ugovora ovaj sud nalazi da je obaveza tuženog po presudi od 21.08.2012. godine prema radnicima koji su zaključili vansudske nagodbe sa drugotuziteljem prestala odricanjem tih radnika od potraživanja po presudi zbog propuštanja od 21.08.2012.godine.

Kako je nesporno utvrđeno da su naprijed navedeni radnici sa drugotuziteljem zaključili vansudske nagodbe u kojoj su naveli da se odriču daljih potraživanja po svim stavovima presude zbog propuštanja broj 65 0 Rs 269875 12 Rs od 21.08.2012. godine na taj način je prestala obaveza drugotuzitelja po presudi zbog propuštanja prema radnicima E. A. i M. K., pa samim tim i obaveza tuženog u smislu člana 344. stav 1. ZOO u iznosu od 52.979,00 KM, pa nije osnovan žalbeni navod drugotuzitelja da odricanje po vansudskim nagodbama nema uticaja na ukupno potraživanje drugotuzitelja po presudi.

Ostale žalbene navode ovaj sud je cijenio, ali ih neće posebno obrazlagati, jer ne utiču na drugačiju odluku suda u ovoj pravnoj stvari, a u smislu člana 231. ZPP-a, a predložene nove dokaze na raspravi pred drugostepenim sudom od strane tužene ovaj sud je odbio u smislu člana 207. ZPP-a.

Na osnovu svega navedenog, ovaj sud je primjenom odredbe člana 229. stav 1. tačka 3. ZPP-a, prvostepenu presudu preinačio tako što je našao osnovan dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 85.001,50 KM pravilnom primjenom odredbe 6.10.3. Ugovora, a u vezi sa odredbama članova 17., 99. i 124. ZOO-a, a za preostali iznos za koji su se radnici odrekli potraživanja po vansudskim nagodbama (52.979,00 KM) odbio tužbeni zahtjev primjenom odredbe člana 344. stav 1. ZOO, te u tom dijelu potvrdio prvostepenu odluku primjenom odredbe člana 226. ZOO.

Sud je o troškovima punomoćnika tuženog odlučio kao u izreci, pri čemu troškovi sastava odgovora na žalbu nisu bili nužni za odlučivanje u žalbenom postupku, pa je zahtjev punomoćnika tužitelja za naknadu istih odbijen kao neosnovan saglasno odredbama člana 397. stav 1. u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP-a.

Postupajući u skladu sa odredbom člana 397. stav 3. i 4. ZPP-a, ovaj sud je odlučio o troškovima cijelog postupka, cijeneći odredbe člana 386. stav 2. ovog Zakona, kojim je propisano da ukoliko stranka djelimično uspije u parnici, sud može, s obzirom na postignuti uspjeh, odrediti da svaka stranka podmiruje svoje troškove ili da jedna stranka nadoknadi drugoj razmjeran dio troškova.

Drugotužitelj je u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev od 137.980,50 KM, u sporu djelimično uspio, jer mu je dosuđen ukupno iznos od 85.001,50 KM pa mu pripadaju troškovi postupka shodno uspjehu u sporu u procentu od 61,60%. Tužitelju pripadaju troškovi za sastav opomene pred tužbu, sastav tužbe, zastupanja na pripremnom ročištu (tri odgođena i jednom održanom), ročištu za glavnu raspravu, sastava žalbe, sastav revizije, pristupa na raspravu pred drugostepeni sudom, sve uvećano za PDV, u ukupnom iznosu od 9.835,14 KM, uvećano za troškove vještačenja od 140,00 KM što ukupno iznosi 9.975,59 KM. (Potraživani troškovi na ime plaćene sudske takse na tužbu, presudu, žalbu i podnesenu reviziju ovaj sud nalazi neosnovanim jer u spisu ne postoji dokaz o plaćenim sudskim taksama). Ovi troškovi se drugotužitelju priznaju shodno postignutom uspjehu u sporu od 61,60% u iznosu od 6.144,96 KM. Dio tužbenog zahtjeva sa kojim tužitelj nije uspio u parnici, predstavlja uspjeh tuženog. Tuženi je postavio zahtjev za naknadu troškova postupka u ukupnom iznosu od 4.381,89 KM, i to za sastav odgovora na tužbu, te za tri odgođena pripremna ročišta i jedno održano, kao i za pristup na ročište ta glavnu raspravu, te uplata za provedeno vještačenje po vještaku finansijske struke u iznosu od 140,00 KM, pa mu troškovi postupka pripadaju srazmjerno njegovom uspjehu od 38,40%, u iznosu od 1.682,64 KM. Kad se troškovi tužitelja i tuženog međusobno prebiju, ostaje obaveza tuženog da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.462,32 KM.

**Predsjednik vijeća
Sudija
Nasiha Feto**